

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o U 157003 23 Už
Brčko, 24.04.2024. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Drpljanin Šejle kao predsjednika vijeća, Lučić Vuka i Klaić Ilje kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca B.I. iz B., zastupanog po punomoćniku Gavrić Teodoru, advokatu iz Brčkog, protiv tužene Apelacione komisije Kancelarije gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi poništenja rješenja tužene broj predmeta: UP-II-12-000006/23, broj akta: 01.7-0171JK-002/23 od 22.06.2023. godine, odlučujući o žalbama tužioca i tužene izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 157003 23 U od 19.10.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 24.04.2024. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužene se odbija kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 157003 23 U od 19.10.2023. godine POTVRĐUJE u stavu prvom izreke, dok se žalba tužioca uvažava i ista presuda u stavu drugom izreke (u odluci o troškovima postupka) PREINAČAVA tako što se obavezuje tužena da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 1.450,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom tužba je uvažena, poništena su rješenja tužene broj predmeta: UP-II-12-000006/23, broj akta: 01.7-0171JK-002/23 od 22.06.2023. godine (u daljem tekstu konačni upravni akt) i rješenje Odjeljenja za javni registar Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta: UP-I-12-000578/23, broj akta: 10-1418TO-004/23 od 30.05.2023. godine (u daljem tekstu prvostepeni upravni organ i prvostepeni upravni akt) i predmet je vraćen prvostepenom upravnom organu na ponovno rješavanje (stav prvi izreke), te je obavezana tužena da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 800,00 KM, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja (stav drugi izreke).

Navedenu presudu blagovremenim žalbama pobijaju i tužilac i tužena.

Tužilac pobija odluku o troškovima upravnog spora sadržanu u prvostepenoj presudi (stav drugi izreke) zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s

prijedlogom da ovaj sud njegovu žalbu uvaži i preinači odluku o troškovima upravnog spora, tako da tuženu obaveže da mu (pored do sada dosuđenih troškova) nadoknadi i iznos od 150,00 KM na ime paušalne nagrade, a potražuje i iznos na ime sastava žalbe od 900,00 KM, paušal za sastav žalbe 225,00 KM, te sudsku taksu na žalbu.

Tužena prvostepenu presudu pobija u cjelosti, a zbog pogrešno „ili“ nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, te predlaže ovom sudu da njenu žalbu uvaži i preinači prvostepenu presudu tako da odbije tužbu kao neosnovanu ili da „ukine presudu i vrati Osnovnom sudu na ponovni postupak“.

Na izjavljene žalbe nije odgovoreno.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 28/18 i 6/21 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku) u vezi sa odredbom člana 32. Zakona o upravnim sporovima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ br. 4/00 i 1/01 – u daljem tekstu Zakon o upravnim sporovima), ovaj sud je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Kako proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, prvostepeni sud je razmatrajući tužbu i odgovor na tužbu, te cjelokupnu dokumentaciju priloženu u spis, u biti, zaključio da su prilikom rješavanja ove upravne stvari (zahtjev tužioca za vraćanje deponovane vozačke dozvole) nadležni upravni organi pogrešno primijenili odredbu člana 87. stav (1) tačka b) Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 24/07, 6/12, 11/12 i 29/16 – u daljem tekstu Zakon o prekršajima) i odredbu člana 27. Pravilnika o vozačkoj dozvoli („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, br. 9/19 i 57/22 – u daljem tekstu Pravilnik), radi čega je na osnovu odredbi članova 29. stav (2), 30. i 31. stav (3) Zakona o upravnim sporovima, uvažio tužbu, poništio i konačni i prvostepeni upravni akt, te predmet vratio prvostepenom upravnom organu na ponovno rješavanje uz adekvatne upute za postupanje (stav prvi izreke), dok je o troškovima upravnog spora (stav drugi izreke) odlučio na osnovu odredbi članova 120. i 130. Zakona o parničnom postupku u vezi sa relevantnim odredbama Zakona o sudskim taksama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 5/01, 12/02, 23/03 i 11/20 – u daljem tekstu Zakon o sudskim taksama) i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 68/05 – u daljem tekstu Advokatska Tarifa).

Odluka prvostepenog suda sadržana u stavu prvom izreke pobijane presude je pravilna.

Naime, kod utvrđenih činjenica (koje nisu sporne) da je tužiocu vozačka dozvola serijskog broja: ... izdata dana 24.10.2007. godine sa rokom važenja do 24.10.2017. godine, da je tužilac istu dana 22.01.2014. godine deponovao kod prvostepenog upravnog organa zbog izrečene mjere zabrane u trajanju od mjesec dana, dakle, do 22.02.2014. godine, da tužilac u Registru novčanih kazni ima evidentiran dug od 3.199,00 KM i da je konkretni zahtjev podnesen dana 15.05.2023. godine, prvostepenim upravnim aktom (a i konačnim, kojim je prihvaćeno u

potpunosti obrazloženje prvostepenog upravnog organa) zahtjev tužioca je odbijen shodno gore ukazanim zakonskim i podzakonskim normama, uz zaključke da „Pravilnik Dio treći – izdavanje vozačke dozvole obuhvata razne opcije podnošenja zahtjeva, izrade i uručenja vozačke dozvole“, da je „svrha Zakona o prekršajima zaštita javnog interesa a onemogućavanje preuzimanja vozačke dozvole jedan od mehanizama za izvršenje sankcije“, da „sam elektronski sistem državne Agencije za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka Bosne i Hercegovine – IDDEEA u kom rade zaposlenici nadležnog odjeljenja onemogućava (signalizirajući upozorenje o dugu u Registru novčanih kazni) preuzimanje deponovane vozačke dozvole“ i da „jezička formulacija Izdavanje vozačke dozvole podrazumijeva sve procese od podnošenja zahtjeva do uručenja (preuzimanja) vozačke dozvole što je pojašnjeno članom 3. i 4. Uputstva o načinu pristupa informacijama o toku postupka izdavanja identifikacionih dokumenata putem veb-portala Agencije za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka Bosne i Hercegovine – IDDEEA i veb-portala nadležnih organa broj: 15-03-02-2-409-2/16 od 23.02.2016. godine“, te da je „osim navedenog, besmisleno vraćanje vozačke dozvole čiji je rok važenja istekao 24.10.2017. godine“.

I po stavu ovog suda, takav rezon nadležnih upravnih organa, kojim su u suštini poistovjetili pitanje izdavanja (produženja) vozačke dozvole sa vraćanjem deponovane vozačke dozvole zbog izvršenja mjere zabrane upravljanja vozilom, nije pravilan, budući da odredba člana 87. Zakona o prekršajima propisuje da dok se ne plate sve novčane kazne i troškovi koji su evidentirani u registru novčanih kazni kažnjenom se neće dozvoliti: registracija ili produženje važnosti registracije motornog vozila (tačka a), izdavanje ili produženje važnosti vozačke dozvole (tačka b), učestvovanje na javnom tenderu (tačka c) i registracija, odnosno promjena registracije pravnog lica ili preduzetnika (tačka d). Dakle, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud, samo je izdavanje ili produženje vozačke dozvole tim zakonom uslovljeno plaćanjem svih u Registru evidentiranih novčanih kazni i troškova, dok Pravilnik (o vozačkoj dozvoli) pravi jasnu distinkciju između postupka izdavanja/produženja vozačke dozvole i pitanja deponovanja odnosno vraćanja deponovane vozačke dozvole, s obzirom da u dijelu trećem, odredbama članova od 6. do 20. uređuje pitanja izdavanja vozačke dozvole, oduzimanja i poništenja vozačke dozvole, produženja vozačke dozvole i zamjene vozačke dozvole, dok u dijelu petom, koji nosi naslov „Obaveze vozača, rok izdavanja i postupanje s vozačkom dozvolom“, odredbom člana 27. određuje da se deponovanje vozačke dozvole vrši u skladu sa Zakonom o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini na način da se deponuje kod nadležnog organa kod kojeg se vozač vodi u evidenciji (stav 1), da ukoliko se vozač, nakon prijema poziva da dostavi vozačku dozvolu radi izvršenja zabrane upravljanja motornim vozilom, ne odazove pozivu, nadležni organ donosi zaključak o prinudnom oduzimanju vozačke dozvole (stav 2), da se vrijeme trajanja zabrane upravljanja motornim vozilom računa od dana deponovanja vozačke dozvole kod nadležnog organa (stav 3), da nakon što utvrdi da je isteklo vrijeme trajanja zabrane upravljanja motornim vozilom, nadležni organ poziva vozača radi vraćanja deponovane vozačke dozvole (stav 4), da se na zahtjev vozača kome je izrečena zabrana upravljanja motornim vozilom za određenu kategoriju a koji ima pravo upravljati drugim kategorijama može izvršiti zamjena vozačke dozvole sa upisanom zabranom i takva vozačka dozvola se izdaje u roku od 72 sata od podnošenja zahtjeva (stav 5), da se, nakon što istekne vrijeme zabrane upravljanja motornim vozilom za određenu kategoriju, vozaču, na njegov zahtjev vraća

deponovana vozačka dozvola, a vozačka dozvola izdata sa upisanom zabranom se poništava i odlaže u dosije vozača (stav 6) i da se zabrana upravljanja motornim vozilom izrečena prema vozaču koji ima inostranu vozačku dozvolu izvršava tako što se vozaču izdaje potvrda o trajanju zabrane i istovremeno se obavještavaju svi organi unutrašnjih poslova u Bosni i Hercegovini, kao i Granična policija Bosne i Hercegovine (stav 6).

Stoga, ispravno tumačenje i primjena gore citiranih relevantnih normi zakona i Pravilnika, dovodi do zaključka da vraćanje deponovane vozačke dozvole zbog izvršenja mjere oduzimanja iste, a nakon isteka trajanja izrečene mjere, nije uslovljeno plaćanjem svih u Registru evidentiranih novčanih kazni i troškova (već je to uslov samo za izdavanje i produženje važnosti vozačke dozvole), te da je nadležni organ (u ovom slučaju prvostepeni upravni organ) bio u obavezi po službenoj dužnosti nakon isteka trajanja vremena zabrane upravljanja motornim vozilom (izrečene mjere) pozvati vozača radi vraćanja deponovane vozačke dozvole (zahtjev vozača relevantan je samo u situaciji kada mu je izrečena mjera zabrane upravljanja za određenu kategoriju, a isti ima pravo upravljati i drugim kategorijama shodno odredbama stavova (5) i (6) člana 27. Pravilnika).

Pri tome, neosnovano je i pozivanje tužene u žalbi na odredbu člana 186. stav (5) Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, br. 6/06, 75/06, 44/07, 84/09, 48/10, 18/13, 8/17, 89/17 i 9/18), koja propisuje da se vozačka dozvola neće izdati ni produžiti njen rok važenja licu koje ima neplaćenu novčanu kaznu ili troškove prekršajnog postupka ili druge obaveze evidentirane u Registru novčanih kazni u skladu sa važećim zakonima o prekršajima u Bosni i Hercegovini, imajući u vidu da ova zakonska odredba upućuje na primjenu zakona o prekršajima, odnosno odredbu člana 87. Zakona o prekršajima, a način primjene iste je gore decidno obrazložen.

Pravilno je prvostepeni sud u konačnom zaključio i da je bez uticaja na pravilnost pobijanih upravnih akata ukazivanje na sadržaj Uputstva o načinu pristupa informacijama o toku postupka izdavanja identifikacionih dokumenata putem veb-portala Agencije za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka Bosne i Hercegovine i veb-portala nadležnih organa broj: 15-03-02-2-409-2/16 od 23.02.2016. godine, jer se „signalno upozorenje“ u elektronskom sistemu koji koristi prvostepeni upravni organ, može odnositi samo na postupak izdavanja vozačke dozvole, a ne i na vraćanje deponovane vozačke dozvole nakon isteka vremena trajanja izrečene zabrane upravljanja motornim vozilom.

Na kraju, ni okolnost da je predmetna vozačka dozvola istekla, koju tužena ističe u žalbi (te postavlja pitanje koji je „pravni interes tužioca da mu se vrati nevažeća vozačka dozvola“, koja „u svakom slučaju nakon isteka treba da bude predata prvostepenom organu prilikom produženja vozačke dozvole“), ne utiče na pravilnost prvostepene presude, jer je, u skladu sa gore iznesenim dužnost prvostepenog upravnog organa bila da po službenoj dužnosti (i bez zahtjeva tužioca) nakon isteka mjere zabrane upravljanja motornim vozilom (ovdje je to dan 23.02.2014. godine, kako je to i sam prvostepeni organ zaključio) pozove tužioca radi vraćanja deponovane vozačke dozvole (član 27. stav (4) Pravilnika), te da odredbe Zakona i Pravilnika, na kojima je zasnovan prvostepeni upravni akt (i konačni koji je u potpunosti prihvatio obrazloženje prvostepenog upravnog akta), ne pružaju osnov prvostepenom upravnom organu da iz tog razloga (zbog isteka važenja vozačke

dozvole) deponovanu vozačku dozvolu ne vrate tužiocu nakon isteka vremena trajanja zabrane upravljanja motornim vozilom.

S druge strane, tužilac s pravom u žalbi ukazuje da mu je pored nagrade za sastav tužbe, prvostepeni sud u skladu sa odredbom člana 2. Tarifni broj 12. Advokatske Tarife, trebao dosuditi i pravilno opredijeljenu paušalnu nagradu za preduzimanje ove radnje u iznosu od 150,00 KM (sporedne radnje su kopiranje, štampanje i predaja tužbe sudu neposredno, a iz potvrde prijema tužbe jasno slijedi da je tužbu sudu direktno predao punomoćnik koji je tužbu sastavio), radi čega, tužilac ima pravo i na naknadu troškova žalbenog postupka i to: za sastav žalbe u iznosu od 240,00 KM (a ne potraživani iznos od 900,00 KM) i za paušalnu nagradu za sastav žalbe u iznosu od 60,00 KM (a ne potraživani iznos od 225,00 KM), jer je jasno odredio koje su sporedne radnje preduzete a i dokazao da je iste preduzeo, sve primjenom odredbe člana 2. Tarifni broj 2. i Tarifni broj 12. u vezi sa članom 14. Advokatske Tarife, jer se radi o procjenjivoj stvari (pobijana je odluka o troškovima postupka u iznosu od 250,00 KM). Uz to, tužilac ima pravo i naknadu troška na ime sudske takse na žalbu, koja iznosi 200,00 KM shodno Tarifnom broju 21. tačka 4. Zakona o sudskim taksama, što sve zajedno sa već dosuđenim troškovima prvostepenog upravnog spora čini ukupan iznos od 1.450,00 KM.

Kod izloženog, kako nisu osnovani žalbeni navodi i razlozi tužene i kako nisu ostvarene ni povrede i propusti o kojima ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti, te kako tužilac s pravom u žalbi ističe nepravilnost oduke o troškovima upravnog spora, valjalo je na osnovu odredbi članova 346. i 350. stav (1) tačka a) Zakona o parničnom postupku u vezi sa odredbom člana 32. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci ove presude.

Prilikom ponovnog rješavanja ove upravni stvari, nadležni upravni organ će novu odluku po zahtjevu tužioca donijeti saglasno odredbi člana 33. Zakona o upravnim sporovima, odnosno u skladu sa pravnim shvatanjem i primjedbama suda iznesenim u obrazloženju ove i prvostepene presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Šejla Drpljanin